

เทคนิคการเขียนบทความวิจัยและบทความวิชาการ เพื่อลงตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ

คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

bu.rmutk.ac.th

เอกสารเผยแพร่
การจัดการความรู้
ปี 2556

คำนำ

เอกสารเผยแพร่เรื่อง เทคนิคการเขียนบทความวิจัยและบทความวิชาการเพื่อลงตีพิมพ์ในวารสารวิชาการนี้เกิดขึ้นจากความร่วมมือของอาจารย์ในคณะบริหารธุรกิจที่ช่วยระดมสมอง แลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ในเรื่องการเขียนบทความวิจัยและบทความวิชาการ รวมถึงได้รับความอนุเคราะห์จากอาจารย์และผู้เชี่ยวชาญภายนอกมาช่วยแลกเปลี่ยนให้ความรู้เพิ่มเติมทำให้ได้แนวคิดเทคนิคที่เป็นประโยชน์ สำหรับนำมารวบรวมและเผยแพร่ให้ความรู้แก่อาจารย์และผู้สนใจ คณะกรรมการจัดการความรู้ ประจำปี 2556 จึงขอขอบพระคุณ รศ.ดร.โยธิน แสงวงดี จากสถาบันวิจัยทางสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ที่ได้ให้เกียรติมาบรรยายให้ความรู้ และให้ข้อเสนอแนะในการเรื่องการเขียนบทความวิจัยและบทความทางวิชาการ ผศ.ดร.ปทุมทิพย์ ปราบพาล และ ผศ.อาทร จุปราง อาจารย์จากคณะวิศวกรรมศาสตร์ที่ได้อบรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้และคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดทำเอกสารเผยแพร่นี้ โดยทางคณะผู้รวบรวมและเรียบเรียงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเอกสารนี้จะช่วยทำให้ผู้ที่กำลังจะเขียนบทความวิจัย หรือบทความทางวิชาการได้รับความรู้ความเข้าใจวิธีการเขียนบทความได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถูกต้องตามหลักวิชาการและเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาศักยภาพด้านการเขียนบทความของท่านต่อไป หากผู้อ่านพบข้อบกพร่อง หรือคำแนะนำเพื่อนำมาปรับปรุง คณะผู้จัดทำยินดีรับข้อเสนอแนะนั้นมาแก้ไขและปรับปรุงให้เอกสารนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นต่อไป และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

คณะกรรมการจัดการความรู้ ประจำปี 2556

พฤษภาคม 2557

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
1. ความหมายของบทความ	1
2. ประเภทของบทความ	1
3. วิธีการเขียนบทความ	2
4. ลักษณะของบทความที่ดี	3
5. ความแตกต่างระหว่างบทความทั่วไปกับบทความวิชาการ	3
6. การเขียนบทความวิชาการ	4
7. เทคนิคการเขียนบทความทางวิชาการ	5
8. การเขียนบทความวิจัย	9
9. เทคนิคการเขียนบทความวิจัย	10
10. การเผยแพร่ และการเลือกวารสารเพื่อตีพิมพ์ ที่เหมาะสมสำหรับสาขาวิชาด้านบริหารธุรกิจ	11
11. สาเหตุของการถูกปฏิเสธการตีพิมพ์บทความ	12

การเขียนบทความวิจัยและบทความวิชาการเพื่อตีพิมพ์วารสารวิชาการ

1. ความหมายของบทความ

บทความ คือ ความเรียงที่เขียนขึ้นเพื่อนำเสนอข้อเท็จจริง หรือความคิดเห็นโดยมีหลักฐาน ข้อมูลทางวิชาการ อ้างอิง ไม่ใช่เรื่องที่แต่งขึ้นจากจินตนาการ มีเหตุผลน่าเชื่อถือ มีวัตถุประสงค์ของการเขียนบทความคือเพื่อนำเสนอความรู้ ข้อเท็จจริง ความคิดเห็น ตั้งข้อสังเกต วิเคราะห์ วิจัย เป็นต้น หากมีข้อเสนอแนะใดๆ ต้องเป็นไปในทางที่สร้างสรรค์

2. ประเภทของบทความ

แบ่งตามเนื้อหาของบทความ แบ่งได้เป็น 11 ประเภท ได้แก่

1. บทความบรรณาธิการ เป็นบทความแสดงความคิดเห็นลักษณะหนึ่ง ที่เขียนขึ้นเพื่อเสนอแนวคิดหลักของหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

2. บทความสัมภาษณ์ เป็นบทความที่เขียนขึ้นจากการสัมภาษณ์บุคคลเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือหลายเรื่อง หรือเกี่ยวกับชีวิตของบุคคล หรือจากการสัมภาษณ์บุคคลหลายคนในหัวข้อเดียวกัน

3. บทความแสดงความคิดเห็นทั่วไป มีเนื้อหาหลายลักษณะ เช่น หยิบยกปัญหา เหตุการณ์ หรือเรื่อง ที่ประชาชนสนใจมาแสดงความคิดเห็น หรือผู้เขียนเสนอความคิดเห็นสนับสนุน หรือคัดค้าน หรือทั้งสนับสนุนและคัดค้านความคิดเห็นในเรื่องเดียวกันของคนอื่นๆ เป็นต้น

4. บทความวิเคราะห์ เป็นบทความแสดงความคิดเห็นอย่างหนึ่ง ผู้เขียนจะพิจารณาเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เผยแพร่มาแล้วอย่างละเอียด โดยแยกแยะให้เห็นส่วนต่างๆ ของเรื่องนั้น ผู้เขียนเสนอความคิดและวิเคราะห์เหตุการณ์ เรื่องราวนั้นอย่างละเอียด แสดงข้อเท็จจริง เหตุผล เพื่อให้ผู้อ่านได้ความรู้ ความคิดเห็นเพิ่มเติม เกิดความคิดที่ชัดเจนยิ่งขึ้น แบ่งเป็น บทความวิเคราะห์ข่าว และบทความวิเคราะห์ปัญหา

5. บทความวิจารณ์ เขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นในเชิงวิจารณ์เรื่องราวที่ต้องการวิจารณ์ด้วยเหตุผลและหลักวิชาเป็นสำคัญ เช่น “บทวิจารณ์วรรณกรรม” แสดงความคิดเห็นเชิงวิจารณ์และประเมินค่าโดยใช้หลักวิชาและเหตุผล เพื่อให้ผู้อ่านได้รู้จักวรรณกรรมเรื่องนั้นๆ อย่างลึกซึ้ง และ “บทวิจารณ์ศิลปะแขนงอื่นๆ” ซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับบทวิจารณ์วรรณกรรมแต่นำผลงานที่เป็นศิลปะแขนงอื่นๆ เช่น ภาพยนตร์ ละคร ภาพเขียน ดนตรี มาวิจารณ์

6. บทความสารคดีท่องเที่ยว มีเนื้อหาแนวบรรยายเล่าเรื่องเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ที่มีทัศนียภาพสวยงามหรือมีความสำคัญในด้านต่างๆ เพื่อแนะนำให้ผู้่านรู้จักสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ชักชวนให้สนใจไปพบเห็นสถานที่นั้นๆ

7. บทความกึ่งชีวประวัติ เป็นการเขียนบางส่วนของชีวิตบุคคลเพื่อให้ผู้อ่านทราบ โดยเฉพาะคุณสมบัติหรือผลงานเด่นที่ทำให้บุคคลนั้นมีชื่อเสียง ประสบความสำเร็จในชีวิต เพื่อชื่นชม ยกย่อง เจ้าของประวัติ และชี้ให้ผู้อ่านได้แง่คิด เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตให้ประสบความสำเร็จ

8. บทความครบรอบปี มีเนื้อหาแนวบรรยายเล่าเรื่องเกี่ยวกับเรื่องราว เหตุการณ์ พิธีการในเทศกาลหรือวันสำคัญ เช่น วันสำคัญทางศาสนา ทางประวัติศาสตร์ ทางวัฒนธรรม เกี่ยวกับบุคคลสำคัญ เป็นต้น เป็นสิ่งที่ประชาชนสนใจเมื่อโอกาสนั้นมาถึง เช่น วันวิสาขบูชา เป็นต้น

9. บทความให้ความรู้ทั่วไป ผู้เขียนจะอธิบายให้ความรู้คำแนะนำในเรื่องต่างๆ ไปที่ใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน เช่น มารยาทการเข้าสังคม การแต่งกายให้เหมาะแก่กาลเทศะและบุคลิกภาพ เคล็ดลับการครองชีวิตคู่ เป็นต้น

10. บทความเชิงธรรมะ จะอธิบายข้อธรรมะให้ผู้อ่านทั่วไปเข้าใจได้ง่าย หรือให้คติ ให้แนวทางการดำเนินชีวิตตามแนวพุทธศาสนา เสนอหนทางแก้ปัญหาตามแนวพุทธปรัชญา ปัจจุบันบทความลักษณะนี้มีมากขึ้น เพื่อให้ผู้อ่านมีแนวทางการดำเนินชีวิตในสังคมที่วิกฤตได้อย่างปกติสุขมากขึ้น

11. บทความวิชาการ มีจุดมุ่งหมายเพื่อนำเสนอความรู้ มุมมอง เนื้อหาจะแสดงข้อเท็จจริง ข้อความรู้ทางวิชาการเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยมักจะเป็นการนำเสนอความรู้หรือมุมมองใหม่หรือต่อยอดความรู้ที่มีฐานมาจากความรู้เดิม อยู่ในสาขาวิชาใดวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ อาจได้จากการเรียบเรียงจากหนังสือหรืองานวิจัยที่มี ผู้เขียนอาจจะเสนอเฉพาะเนื้อหาสาระทางวิชาการหรือเสนอทั้งเนื้อหาสาระ ข้อเท็จจริงและแสดงความคิดเห็นในเชิงวิเคราะห์ วิจารณ์ หรืออาจเสนอผลการวิจัย

3. วิธีการเขียนบทความ

สำหรับการเขียนบทความทั่วไป เนื้อหาความรู้สำหรับนำมาเขียนต้องเป็นเรื่องที่มีสาระ ไม่ใช่เรื่องแต่งสมมติขึ้น เนื้อหาสำหรับนำมาเขียนบทความอาจได้มาจากหลาย ๆ วิธีรวมกันเช่น การไปสัมภาษณ์บุคคล การซักถามสอบถามผู้รู้ผู้เชี่ยวชาญ การสืบเสาะแสวงหาที่ใดมีอะไรบ้าง ไปดูสถานที่ ไปพบบุคคล ไปดูเหตุการณ์การกระทำ นำมาจากข่าว หนังสือพิมพ์รายวัน ค้นคว้าจากหนังสือ บุคคลที่อยู่รอบตัว จากการเดินทางท่องเที่ยว ประเพณี พิธีการต่างๆ สามารถนำมาใช้เขียนบทความได้ทั้งสิ้น

วิธีเขียนบทความที่ดีผู้เขียนควรวางโครงเรื่องให้ดี เพราะโครงเรื่องจะช่วยควบคุมการเขียน ให้เป็นไปตามแนวคิดที่กำหนดไว้ ทั้งยังเป็นการป้องกันมิให้เขียนววน ซ้ำกลับไปกลับมาอีกด้วย

โครงเรื่องของบทความแบ่งเป็น 3 ตอน ได้แก่

1. คำนำ เป็นการเกริ่นบอกกล่าวให้รู้ว่าจะเขียนเรื่องอะไร การขึ้นคำนำมีอยู่ 2 แบบ คือ การกล่าวทั่วไปก่อนที่จะวกเข้าเรื่องที่จะเขียน และการกล่าวเจาะจงลงไปตรงกับเรื่องที่จะเขียน การเขียนคำนำจะต้องให้น่าอ่านชวนติดตาม เพราะจะเป็นส่วนที่ถูกอ่านก่อนส่วนอื่นๆ

การเขียนคำนำต้องจูงใจผู้อ่าน ให้ติดตามเรื่องต่อไปจนจบ การเขียนคำนำมีหลายแบบดังนี้ นำด้วยชื่อนำด้วยการอธิบาย นำด้วยการเสนอความคิดเห็น นำด้วยการใช้คำที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ นำด้วยการบอกความสำคัญ นำด้วยการประชันประชันหรือเสียดสี นำด้วยคำถาม นำด้วยการสรุปใจความสำคัญของเรื่อง นำด้วยสุภาพศั ค์คม บทกวี

2. เนื้อเรื่อง การเขียนเนื้อเรื่องแบ่งเป็น 2 ตอน คือ ส่วนแรกเป็นการขยายความ เมื่อเกริ่นในคำนำแล้วผู้อ่านยังติดตามความคิดได้ไม่ดีพอ ก็ต้องขยายความออกไป เพื่อช่วยให้เข้าใจได้มากขึ้น ส่วนที่สองเป็นรายละเอียด มีการให้สถิติ รวบรวมข้อมูล การเปรียบเทียบหรือยกตัวอย่างประกอบ โดยต้องระมัดระวังอย่าให้มากเกินไป เนื้อเรื่องเป็นส่วนที่สำคัญและเป็นส่วนที่มีรายละเอียดมากที่สุด เป็นส่วนรวมความคิดและข้อมูลทั้งหมด ย่อหน้าแต่ละย่อหน้าในเนื้อเรื่องจะต้องสัมพันธ์

เป็นเรื่องเดียวกัน มีลำดับขั้นตอนไม่ควนไปมา ก่อนที่จะเขียนบทความผู้เขียนจึงต้องหาข้อมูล หาความรู้ที่จะนำมาเขียนเสียก่อน ข้อมูลนั้นอาจได้จากการสัมภาษณ์ การสอบถามผู้รู้ หนังสือพิมพ์หรือหนังสือต่างๆ

การเขียนเนื้อเรื่องควรคำนึงสิ่งต่างๆ ดังนี้

- ใช้ถ้อยคำที่ถูกต้องตามความหมาย ใช้ตัวสะกดถูกต้องตามพจนานุกรม
- ใช้สำนวนโวหารให้เหมาะกับเรื่อง เช่น ใช้ถ้อยคำที่เป็นทางการ ใช้ศัพท์เฉพาะในการเขียน บทความทางวิชาการ ใช้ถ้อยคำที่ดิ่งเป็นภาษาปาก คำแสดง ในการเขียนบทความทั่วไป
- มีข้อมูล เหตุผล สถิติและการอ้างอิงประกอบเรื่อง เพื่อให้เข้าใจง่ายและน่าเชื่อถือ

3. สรุป เป็นส่วนที่แสดงทัศนะข้อคิดเห็นของผู้เขียน เป็นส่วนที่ฝากความคิดและปัญหาไว้กับผู้อ่านหลังจากที่อ่านแล้ว รวมทั้งให้ข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาที่มีด้วย การเขียนบทความในส่วนสรุปหรือคาลงท้าย เป็นส่วนที่ผู้เขียนต้องการบอกให้ผู้อ่านทราบว่า ข้อมูลทั้งหมดที่เสนอมานั้นได้จบลงแล้ว ผู้เขียนควรมีกลวิธี ที่จะทำให้อ่านประทับใจ การเขียนสรุปหรือคาลงท้ายอาจใช้วิธีการต่างๆ เหล่านี้ได้แก่ สรุปด้วยคำถามที่ชวนให้ผู้อ่านคิดหาคำตอบ สรุปด้วยการแสดงความประสงค์ของผู้เขียน สรุปด้วยใจความสำคัญ สรุปด้วยการใช้คำกล่าว คำคม บทกวี หรือ สรุปด้วยการเล่นคำ

4. ลักษณะของบทความที่ดี

บทความที่ดีควรมีลักษณะที่สำคัญ 4 ประการ คือ

1. เนื้อหาของบทความเป็นไปในทางเดียวกัน เพื่อมุ่งสู่ประเด็นหลักที่ต้องการนำเสนอ
2. มีการเน้นย้ำประเด็นสำคัญที่ต้องการนำเสนอด้วยประโยคใจความสำคัญ หรือสาระสำคัญที่โดดเด่น เนื้อความตลอดเรื่องควรกล่าวย้ำประเด็นหลักสำคัญของเนื้อเรื่องที่เขียนในบทความ
3. มีความต่อเนื่องสัมพันธ์กันโดยตลอด ทั้งในด้านการเรียบเรียงถ้อยคำ ข้อความ และการจัดลำดับเรื่อง ทุกประโยคในแต่ละย่อหน้า และทุกย่อหน้าในแต่ละเรื่องต้องเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน ด้วยการใช้น้ำเชื่อมข้อความ ได้แก่ คำบุพบท เช่น กับ แต่ เพื่อ คำสันธาน เช่น และ รวมทั้ง ตลอดจน นอกจากนี้ คำประพันธ์สรรพนาม เช่น ที่ ซึ่ง อัน เป็นต้น
4. เนื้อความชัดเจนกระชับ อธิบายได้ครอบคลุมความคิดหลักที่ต้องการนำเสนอ ข้อมูลที่นำเสนอเป็นข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง หากเป็นความคิดเห็นต้องมีความสมเหตุสมผล
5. ต้องมีความสมบูรณ์ด้านการใช้ภาษา คือ ต้องเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายการเขียนประเภทของบทความ เนื้อหาบทความ และกลุ่มผู้อ่าน

5. ความแตกต่างระหว่างบทความทั่วไปกับบทความวิชาการ

1. บทความทั่วไป (general article) เป็นข้อเขียนที่นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องใด เรื่องหนึ่งในรูปแบบอิสระไม่เป็นทางการไม่มีรูปแบบแน่นอน อาจนำเสนอเพื่อความบันเทิงเพื่อวิจารณ์เหตุการณ์ เพื่อชี้แจงข้อเท็จจริง หรือเพื่อความรู้อย่างบทความในลักษณะนี้เหมาะกับผู้อ่านทั่วไป ประกอบด้วยส่วนต่างๆ ดังนี้

- ชื่อเรื่อง
- ส่วนเกริ่นนำ หรือ คำนำ

- ส่วนเนื้อเรื่อง แบ่งออกเป็น 3 ส่วนได้แก่

ส่วนที่ย่อย 1 ปูพื้นฐานความรู้ให้แก่ผู้อ่าน

ส่วนย่อยที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูล ได้แย้ง ข้อเท็จจริง ให้เหตุผล หรือหลักฐานเพื่อให้ข้อมูลแก่ผู้อ่าน

ส่วนย่อยที่ 3 เสนอความคิดเห็น

- ส่วนสรุป

- เอกสารอ้างอิง

2. บทความวิชาการ (academic article) เป็นข้อเขียนเชิงสารคดีที่หยิบยกประเด็นใดประเด็นหนึ่งที่ชัดเจน หรือปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในแวดวงวิชาการ วิชาชีพ หรือเรียบเรียงขึ้นมาจากผลงานวิชาการของผู้เขียนเอง หรือของผู้อื่น ในลักษณะการวิเคราะห์ วิจารณ์ วิจัย ทศนนะหรือแนวคิดเดิม และหรือนำเสนอหรือเผยแพร่แนวคิดใหม่จากพื้นฐานวิชาการ เพื่อมุ่งให้ผู้อ่านเปลี่ยนแปลงหรือปรับเปลี่ยนแนวคิด ความเชื่อ มาสู่แนวคิดของผู้เขียน ดังนั้นบทความวิชาการจึงเน้นการให้ความรู้เป็นสำคัญและต้องอาศัยข้อมูลทางวิชาการ เอกสารอ้างอิง และเหตุผลที่พิสูจน์ได้ เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่ผู้อ่าน บทความทางวิชาการจึงมีความสำคัญทั้งต่อตัวผู้เขียน ต่อวงการวิชาการ/วิชาชีพ และต่อสังคม ในด้านต่างๆ ดังนี้

- ความสำคัญต่อผู้เขียนในแง่สะท้อนถึงความตื่นตัวทางวิชาการ ความสามารถในการจัดระบบความคิดและการนำเสนอ ด้านความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน การนำไปใช้เพื่อขอตำแหน่งทางวิชาการ
- ความสำคัญต่อวงการวิชาการ/วิชาชีพ เป็นการกระจายความรู้และการพัฒนาองค์ความรู้
- ความสำคัญต่อสังคมด้วยการนำเสนอสาระความรู้และแนวความคิดต่างๆ เป็นจุดเริ่มต้นที่ก่อให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาสังคมและประเทศชาติในด้านต่างๆ

6. การเขียนบทความวิชาการ

ประเภทของบทความวิชาการทั่วไป แบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่

- บทความวิชาการ คือ เอกสารที่เรียบเรียงจากผลงานวิชาการของตนเองหรือผู้อื่นในลักษณะที่เป็นการวิเคราะห์ วิจารณ์หรือเป็นบทความที่เสนอแนวความคิดใหม่ๆ จากพื้นฐานทางวิชาการนั้นๆ
- บทความวิจัย คือ บทความที่เขียนขึ้นจากงานวิจัยของตนเอง มีการกำหนดปัญหาและวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน มีการรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ สรุปและอภิปรายผลการวิจัย อันนำไปสู่ความก้าวหน้าทางวิชาการ
- บทความวิจารณ์ คือ บทความที่ศึกษาผลงาน หรือแนวคิดอย่างใดอย่างหนึ่งโดยละเอียด รวมทั้งมีการวิเคราะห์และอภิปรายผลของเรื่องที่ศึกษาให้เห็นแนวโน้มว่าควรเป็นไปในทางใด มีข้อดีข้อเสียอย่างไร แสดงการเคลื่อนไหว การเกิดของความรู้ใหม่อย่างชัดเจน

ลักษณะบทความวิชาการที่ดี

1. มีประเด็นหรือแนวคิดที่ชัดเจน มีเนื้อหาสาระทางวิชาการที่ถูกต้อง สมบูรณ์และทันสมัย
2. มีการวิเคราะห์ประเด็นตามหลักวิชาการ มีการสรุปประเด็น มีการสังเคราะห์ความรู้จากแหล่งต่างๆ และเสนอความรู้หรือวิธีการที่เป็นประโยชน์
3. สอดแทรกความคิดริเริ่ม หรือ ความรู้ใหม่ที่เป็นประโยชน์หรือแสดงทัศนะทางวิชาการของผู้เขียนอย่างชัดเจนและเที่ยงตรง
4. มีการค้นคว้าอ้างอิงจากแหล่งอ้างอิงที่เชื่อถือได้ ทันสมัย ครอบคลุม และมีการอ้างอิงอย่างเป็นระบบ ถูกต้องตามแบบแผน
5. มีการนำเสนอข้อมูลที่เข้าใจง่าย และเป็นระบบ ใช้ศัพท์และภาษาทางวิชาการอย่างเหมาะสม มีตาราง แผนภูมิ ประกอบตามความจำเป็น เพื่อให้เข้าใจง่ายและชัดเจน

การเขียนบทความวิชาการมักประกอบด้วยส่วนประกอบดังนี้

- ชื่อเรื่อง
- บทคัดย่อ
- บทนำ หรือคำนำ
- วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง
- กรอบแนวคิด
- การนำเสนอแนวคิด การพิสูจน์ข้อเท็จจริง
- บทสรุป
- เอกสารอ้างอิง

7. เทคนิคการเขียนบทความทางวิชาการ

จากส่วนประกอบแต่ละส่วนของโครงสร้างการเขียนบทความ มีเทคนิคสำหรับแนะนำดังนี้

1. ชื่อเรื่อง ใช้ภาษาที่เป็นทางการ ชื่อเรื่องชัดเจนตรงไปตรงมา และครอบคลุมประเด็นของเรื่อง (บางกรณี) มีการกำหนดความยาวของชื่อเรื่อง
2. ชื่อผู้เขียน ต้องใช้ชื่อจริง ไม่ใช้นามแฝง
3. บทคัดย่อ ควรเขียนให้กระชับ เน้นประเด็นสำคัญของงานที่ต้องการนำเสนอ ส่วนใหญ่มีการกำหนดความยาวของบทคัดย่อ เช่น ไม่เกิน 10-15 บรรทัด มักจะประกอบด้วยเนื้อหา 3 ส่วนคือ เกริ่นนำ สิ่งที่ทำ และสรุปผลสำคัญที่ได้ ซึ่งอ่านแล้วต้องเห็นภาพรวมทั้งหมดของงาน ควรมีคำสำคัญที่ต้องเขียนเป็นสิ่งที่สุดท้ายหลังจากเขียนส่วนอื่นทั้งหมดแล้ว
4. ความนำ/บทนำ เขียนปูพื้นฐานเพื่อดึงความสนใจของผู้อ่านสู่เนื้อเรื่อง ให้ความสำคัญและสร้างบรรยากาศให้ติดตามต่อไป ควรเขียนให้กระชับ ตรงประเด็น ไม่ยืดเยื้อ สอดคล้องกับชื่อเรื่อง โดยจับประเด็นจากชื่อเรื่องแล้วนำเข้าสู่บริบท เนื้อหา ในส่วนนี้สามารถกล่าวถึงวัตถุประสงค์ของบทความ ที่มาของบทความ ขอบเขตของบทความ

นั้น เพื่อช่วยให้ผู้อ่านไม่คาดหวังเกินจากขอบเขตที่กำหนด อาจมีคำจำกัดความหรือนิยามต่างๆที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน กรณีที่คำเหล่านั้นใช้ในความหมายที่แตกต่างจากความหมายทั่วไป/เป็นคำที่อาจจะไม่เข้าใจความหมาย

5. เนื้อเรื่อง ประเด็นที่ควรคำนึงถึงในการเขียนเนื้อหา คือการวิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัยกรณีต้องเป็นไปอย่างมีหลักการ ทฤษฎี หรือหลักฐานอ้างอิงอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ มีความเป็นเหตุเป็นผลที่น่าเชื่อถือ มีการอ้างอิงข้อมูลที่เชื่อถือได้ การใช้ภาษา บทความทางวิชาการ(ภาษาไทย) ต้องใช้คำในภาษาไทย หากคำไทยนั้นยังไม่เป็นที่เผยแพร่ ควรใช้คำภาษาต่างประเทศไว้ในวงเล็บ ในกรณีที่ไม่สามารถหาคำไทยได้ จะต้องเป็นการทับศัพท์ก็ควรเขียนคำนั้นให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตยสถาน ต้องพิถีพิถันในการเขียนตัวสะกดการันต์ต่างๆให้ถูกต้องตามพจนานุกรมฯ และควรตรวจทานงานของตนไม่ให้ผิดพลาด

6. บทสรุป/บทส่งท้าย การสรุปประเด็นสำคัญของบทความนั้นๆ โดยการเลือกเก็บประเด็นสำคัญของบทความนั้นมาเขียนรวมไว้อย่างสั้นๆท้ายบท หรือ อาจใช้วิธีการบอกผลลัพธ์ว่า สิ่งที่กำลังมาทั้งหมดมีความสำคัญอย่างไร สามารถนำไปใช้อะไรได้บ้าง หรือจะทำให้เกิดอะไรต่อไป หรือ อาจใช้วิธีการตั้งคำถามหรือให้ประเด็นทิ้งท้ายกระตุ้นให้ผู้อ่านไปแสวงหาความรู้/คิดค้นพัฒนาเรื่องนั้นต่อไป

7. ส่วนอ้างอิง สะท้อนว่างานเขียนนั้นอยู่บนพื้นฐานของวิชาการที่ได้มีการศึกษาค้นคว้า วิจัยมาแล้ว เป็นการให้เกียรติเจ้าของผลงานที่นำมาอ้าง เป็นหลักฐานให้ผู้อ่านสามารถไปสืบเสาะ แสวงหาความรู้เพิ่มเติม หรือติดตามตรวจสอบหลักฐานได้ รูปแบบการอ้างอิง จะขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของแหล่งเผยแพร่บทความทางวิชาการนั้นๆ

และจากการฟังบรรยายจาก รศ. ดร.โยธิน แสงวดี สรุปเทคนิคการเขียนบทความวิชาการเพิ่มเติมดังนี้

1. วางเค้าโครงหัวข้อหลักและหัวข้อย่อยต่างๆ ที่ต้องการจะเขียนลงในเศษกระดาษก่อน โดยคำนึงถึงจำนวนหน้าที่ถูกกำหนดให้เขียนเนื้อหาทั้งหมด รูปแบบข้อกำหนดของสำนักพิมพ์ เช่น บรรณาธิการกำหนดให้ผู้เขียนต้องเขียนบทความอยู่ระหว่าง 10-12 หน้า A4 ผู้เขียนจะต้องกำหนดจำนวนหน้ากระดาษสำหรับเขียนบทความเอาไว้ 12 แผ่น แล้วกำหนดหัวข้อหลักๆ และหัวข้อย่อย โดยจะต้องยึดตามข้อกำหนดของสำนักพิมพ์อย่างเคร่งครัด เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาการไม่รับบทความอันเนื่องมาจากเขียนผิดรูปแบบของสำนักพิมพ์ หลังจากนั้นกระจายหัวข้อหลักๆ ตามโครงสร้างของบทความที่ถูกกำหนดเอาไว้ ได้แก่ ส่วนแสดงชื่อเรื่อง ชื่อผู้แต่ง บทคัดย่อ บทนำ วิธีการหรือกรอบแนวคิด อภิปรายผล บทสรุปและข้อเสนอแนะ เอกสารอ้างอิง เป็นต้น

ยั้กนี้กัไม่ออกว่าจะเขียนอย่างไรให้เก็บไว้ก่อน เขียนหัวข้อที่คิดว่าจะเขียนได้เร็วก่อน แล้วจึงค่อยกลับมาเขียนหัวข้อที่เหลือ ในภายหลัง หรือเมื่อนี้กัออกว่าจะเขียนรายละเอียดส่วนนั้นอย่างไร

4. ตรวจสอบทบทวนเพื่อดูว่ายังขาดข้อความอะไรมาเชื่อมโยงแต่ละหัวข้อเข้าด้วยกัน ถ้ายังขาดอยู่ให้เพิ่มข้อความหรือเพิ่มหัวข้อเข้ามาอีก โดยให้ข้อความของแต่ละหัวข้อสัมพันธ์กัน อาจจะต้องเพิ่มหรือเปลี่ยนแปลงประโยคในตอนต้นหรือตอนท้ายของแต่ละหัวข้อไปบ้างเพื่อความสอดคล้องกัน

5. กรณีบทความเป็นภาษาไทยให้ใช้ศัพท์เทคนิคเท่าที่จำเป็น และพยายามใช้ภาษาอังกฤษให้น้อยที่สุด ศัพท์เทคนิคคำใดมีคำแปลเป็นภาษาไทยให้ใช้ภาษาไทย โดยยึดจากพจนานุกรม เช่น **Air Conditioner** ให้แปลว่าเครื่องปรับอากาศ เป็นต้น แต่ถ้าแปลแล้วไม่แน่ใจว่าผู้อ่านจะเข้าใจได้ถูกต้องควรวงเล็บภาษาอังกฤษไว้ด้วย ยกเว้นไม่สามารถจะแปลเป็นภาษาไทยได้ ให้ทับศัพท์เป็นภาษาไทยแล้ววงเล็บภาษาอังกฤษกำกับ

6. พยายามใช้คำธรรมดาง่ายๆ ซึ่งคนทั่วไปเข้าใจได้ง่ายและยังคงความถูกต้องอยู่ได้ ตัวอย่างเช่น “...เราจะวัดความต่างศักย์ของสายไฟบ้านได้ 220 โวลต์...” ผู้อ่านอาจจะงกับคำว่า “ความต่างศักย์” ซึ่งเป็นศัพท์วิชาการ ในกรณีเช่นนี้ควรใช้คำว่า “แรงดันไฟฟ้า” แทน เพราะจะทำให้คนอ่านเข้าใจได้ดีกว่า

7. ใช้ประโยคที่กระชับ ไม่กำกวม พยายามหลีกเลี่ยงการใช้ประโยคยาวๆ ที่ดูยืดเยื้อ และประโยคซ้อน ประโยคที่อาจทำให้เข้าใจความหมายผิดไป

8. ให้เป็นเหตุเป็นผลตามลำดับที่ควรจะเป็น ตัวอย่างเช่น “...เนื่องจากนักศึกษามีทัศนคติแบบนี้ ทำให้มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม” จะต้องมีกรอธิบายทัศนคติแบบไหน จึงทำให้นักศึกษามีพฤติกรรมไม่เหมาะสม และไม่เหมาะสมอย่างไร ผู้เขียนควรให้เหตุผลเพื่อขยายความให้ชัดเจน

9. เนื้อหาเป็นปัจจุบัน ให้พิจารณาดูว่ามีข้อมูลใดที่อาจจะไม่เป็นจริงในปัจจุบัน เช่น ถ้าคุณเขียนบทความเกี่ยวกับดาวเคราะห์ในระดับสุริยะจักรวาล ต้องให้ข้อมูลใหม่ว่า ดาวพลูโตเป็นดาวเคราะห์แคระ, นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพฯ มีอัตราการตั้งท้องในวัยเรียนสูงกว่าวัยรุ่นที่อาศัยอยู่ในต่างจังหวัด ผู้เขียนต้องหาข้อมูลยืนยันให้มั่นใจว่าเป็นข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง และเป็นปัจจุบัน การเขียนบทความไม่ควรใช้คำว่า ในปัจจุบัน แต่ควรใช้การระบุเวลา เช่น จากผลการวิจัยในปี พ.ศ. 2557 ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ซึ่งให้เห็นว่า

10. การใช้ตาราง และรูปภาพประกอบในการเขียนบทความ จะช่วยให้การอธิบายต่างๆ ง่ายขึ้น ชัดเจนขึ้น และยังช่วยกระตุ้นความสนใจได้เป็นอย่างดี โดยยึดหลักและรูปแบบของภาพตามรูปแบบที่กองบรรณาธิการกำหนด เช่น ใช้คำว่า รูปที่ ภาพที่ ตารางที่ ซึ่งแต่ละแห่งจะมีหลักเกณฑ์ต่างกันไป ใช้รูปภาพประมาณ 3-4 ภาพรูปเท่าที่จำเป็นไม่มากเกินไป แต่ละรูปภาพควรมีคำอธิบายอยู่ใต้รูปด้วยว่าเป็นอะไร ใช้ทำอะไร หรือต้องการแสดงอะไร รูปและเนื้อหาสอดคล้องกัน ทุกครั้งที่เขียนอ้างถึงรูป ควรอ่านตรวจสอบด้วยว่า เขียนตรงกับข้อมูลในรูปหรือไม่ เช่น ในบทความเขียนว่าจากรูป 1.1 สถิติการฟื้นสภาพของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ให้ตรวจสอบดูว่ากราฟในรูปที่ 1.1 แสดงอย่างนั้นจริงๆหรือไม่

หมายเหตุ “ส่วนประกอบของบทความทางวิชาการจะประกอบไปด้วยรายละเอียดอะไรบ้างนั้น จะขึ้นอยู่กับกองบรรณาธิการผู้จัดทำวารสารทางวิชาการนั้นๆ เป็นผู้กำหนดและให้จัดทำเป็นรูปแบบของบทความทางวิชาการ สำหรับให้ผู้เขียนได้ยึดถือปฏิบัติเมื่อต้องการส่งบทความลงพิมพ์ในวารสาร/หรือการนำเสนอในที่ประชุมทางวิชาการ”

8. การเขียนบทความวิจัย

บทความวิจัยจัดเป็นเอกสารทางวิชาการประเภทเดียวกับรายงานการวิจัย (Research report) กล่าวคือ มีสาระและรูปแบบการนำเสนอที่คล้ายคลึงกัน แต่มีลักษณะต่างกันอย่างสำคัญ 3 ประการ คือ

- บทความวิจัยเป็นเอกสารทางวิชาการที่นักวิจัยเขียนขึ้นในรูปบทความวิชาการ เพื่อนำเสนอข้อค้นพบเชิงประจักษ์และหรือนวัตกรรมที่เป็นผลงาน ผ่านสื่อประเภทต่างๆ รวมทั้งการเผยแพร่ในที่ประชุมวิชาการ เนื่องจากวารสารมีจำนวนหน้าที่จำกัด และการประชุมมีเวลาจำกัด บทความวิจัยจึงมีความยาวจำกัด มีจำนวนหน้าน้อยกว่ารายงานการวิจัย
- บทความวิจัยเป็นเอกสารทางวิชาการที่ทันสมัย ทันเหตุการณ์มากกว่ารายงานการวิจัย เพราะในระหว่างการดำเนินการวิจัย นักวิจัยอาจตัดตอนผลการวิจัยนำร่องหรือผลงานวิจัยบางส่วนนำเสนอเป็นบทความวิจัยเพื่อเผยแพร่หรือตรวจสอบความคิดได้ บทความวิจัยจึงอาจเป็นส่วนหนึ่งของรายงานการวิจัยที่นักวิจัยนำเสนอก่อนรายงานการวิจัย และเป็นสารสนเทศที่ทันเหตุการณ์มากกว่ารายงานการวิจัยที่มีการเผยแพร่เมื่อเสร็จสิ้นโครงการวิจัย
- คุณภาพของบทความวิจัยค่อนข้างเป็นมาตรฐานมากกว่ารายงานการวิจัยโดยทั่วไป เพราะต้องผ่านการตรวจสอบเนื้อหาสาระและรูปแบบให้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐานของวารสารหรือคณะกรรมการจัดประชุม

สำหรับเนื้อหาความรู้ที่นำมาเขียนบทความวิจัย จะมีลักษณะของการเขียนบทความอยู่ 2 รูปแบบคือ

- บทความที่เขียนขึ้นก่อนเริ่มต้นการทำวิจัย หรือยังอยู่ระหว่างการทำวิจัย
- บทความที่เขียนขึ้นหลังจากทำวิจัยเสร็จแล้ว การตีพิมพ์บทความวิชาการ จะต้องคัดเลือกวารสารที่เหมาะสมกับเรื่องและสาขาวิชาที่วารสารนั้นถนัด

ส่วนประกอบของบทความวิจัยประกอบด้วย

- ชื่อเรื่อง
- ชื่อผู้แต่ง
- บทคัดย่อ (abstract) ประกอบด้วยบทคัดย่อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
- คำสำคัญ
- บทนำ หรือ กล่าวนำ (introduction)
- วิธีการศึกษา
- ผลการศึกษา ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
- อภิปรายผล
- บทสรุป และข้อเสนอแนะ (conclusion)
- ส่วนอ้างอิง/ภาคผนวก

9. เทคนิคการเขียนบทความวิจัย

1. บทคัดย่อ เป็นเนื้อหาสาระส่วนที่นำเสนอวัตถุประสงค์การวิจัย วิธีการวิจัย และผลการวิจัยโดยสรุป (รวมทั้งข้อเสนอแนะในการวิจัย) เพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นภาพรวมงานวิจัยทั้งหมด เป็นข้อความที่มีค่าสำคัญทั้งหมดในบทความวิจัย และเป็นข้อความสั้น กระชับรัดไม่เยิ่นเย้อ มักมีการกำหนดความยาวของบทคัดย่อ (ภาษาไทยมักกำหนดเป็นจำนวนบรรทัด ขณะที่ภาษาอังกฤษมักกำหนดเป็นจำนวนคำ และมักกำหนดให้มีคำสำคัญ (Keywords) ไปด้วย

2. ส่วนนำ ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 4 ส่วน

- ส่วนแรก เป็นการบรรยายให้ผู้อ่านได้ทราบว่าบทความวิจัยนี้พัฒนามาจากผลงานวิจัยที่มีมาก่อนหน้านี้ อย่างไรบ้างและนำมาสู่ปัญหาวิจัยอย่างไร (ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย)
- ส่วนที่สอง กล่าวถึงปัญหาวิจัยและวัตถุประสงค์การวิจัย
- ส่วนที่สาม คือ รายงานเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเฉพาะส่วนที่เป็นทฤษฎีและงานวิจัยที่สำคัญที่นำไปสู่การสร้างกรอบแนวคิดสำหรับการวิจัย รวมทั้งสมมติฐานการวิจัย
- ส่วนที่สี่ เป็นรายงานระบุเหตุผลพร้อมเอกสารอ้างอิงในการเลือกวิธีดำเนินการวิจัยที่ใช้ในบทความวิจัยนี้ เพื่อเตรียมผู้อ่านให้สามารถเชื่อมโยงความคิดกันเนื้อหาสาระในส่วนต่อไป

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล คือส่วนสำหรับบรรยายว่าจะเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างไร และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลพร้อมทั้งการตีความ มีการนำเสนอตารางและภาพประกอบเท่าที่จำเป็น ผลการวิเคราะห์ที่สำคัญในตารางหรือภาพประกอบต้องมีการบรรยายในส่วนที่เป็นข้อความด้วย มิใช่การเสนอตารางหรือรูปโดยไม่มีการบรรยาย

4. การอภิปราย/การสรุปผล เป็นการบรรยายสรุปข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัย ประกอบการอธิบายว่า ข้อค้นพบมีความขัดแย้ง/สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยและผลงานวิจัยในอดีตอย่างไร พร้อมทั้งเหตุผลที่เป็นเช่นนั้น

5. การอภิปรายข้อจำกัด/ข้อบกพร่อง ข้อดีเด่น ซึ่งนำไปสู่ข้อเสนอแนะในทางปฏิบัติและข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

6. ส่วนอ้างอิง/ภาคผนวก ส่วนอ้างอิง ประกอบด้วยบรรณานุกรม และเชิงอรรถ ส่วนที่เป็นภาคผนวก ส่วนที่ผู้วิจัยนำเสนอสาระที่ผู้อ่านควรได้รับรู้เพิ่มเติมนอกเหนือจากที่นำเสนอในบทความ เช่น ตัวอย่างเครื่องมือวิจัย เป็นต้น

บทความวิจัยจำนวนมากถูกปฏิเสธมีเหตุผลสำคัญมาจากขาด **Argument** หรือ ไม่ได้เขียนเน้นให้เห็นอย่างชัดเจนไว้ตั้งแต่ต้น การที่ไม่มี **argument** บทความจะถูกพิจารณาเป็นงานประเภท **not original, not significant, disorganized** หลังจากที่เราสร้าง **argument** เราจะต้องเขียนบทความตามที่เรารสร้างขึ้น ต้องจำไว้ว่า **“argument drive article not data drive article, organizing your article around your argument.”**

Argument คือ วาทกรรม(discourse) ที่เขียนขึ้นเพื่อต้องการเสนอความคิดให้เกิดข้อสงสัย และนำเสนอข้อมูลเพื่อแก้ข้อสงสัยนั้น คือ ความพยายามที่จะชักชวนให้ผู้อ่านเชื่อในบางสิ่งบางอย่าง ที่มีความสำคัญ สมมติฐานก็จะอยู่ในฐานะที่เป็นส่วนของ **argument** ด้วย **argument** จะมีองค์ประกอบอย่างน้อยอยู่ 2 ส่วนคือ **a claim and evidence for the claim** สิ่งที่ยืนยันและข้อมูลที่สนับสนุน หรือที่เรียกว่าสิ่งที่มาพิสูจน์การสร้าง **argument** ต้องมาจากการสำรวจความรู้ที่ตีพอด ดังนั้นวิธีการเขียนคือ การเขียนมักจะเป็นว่างานวิจัยชิ้นนี้ต้องการโต้แย้ง หรือต้องการจะสร้างข้อถกเถียงในประเด็น (**In this article, I argue that...**) นอกจากนี้ต้องแสดงหลักฐาน (**evidence**) ตามที่เราสร้างข้อโต้แย้ง หรือข้อถกเถียงที่สร้างขึ้นด้วย

การเขียนบทความวิจัย มีแนวทางดังนี้

1. จะต้องเป็นบทความที่ลดรูปหรือนำงานวิจัยมาเขียนใหม่ และผู้เขียนต้องมีความเข้าใจกระจ่างแจ้งในรายงานการวิจัยที่จะนำมาเขียน
2. เริ่มต้นจากการทำโครงร่าง การจัดลำดับความคิด การเรียบเรียงเนื้อหาสาระ เขียนเป็นฉบับร่าง จากนั้นทิ้งไว้ 1-2 สัปดาห์ จึงนำมาอ่านเพื่อปรับปรุงทบทวนและภาษา ตลอดจนจนแบบการเขียนให้ถูกต้องตามแบบของบทความวิจัย การใช้ภาษาทางการที่เป็นมาตรฐาน มีความเหมาะสมกับผู้อ่านที่เป็นนักวิชาการ และใช้ภาษาถูกต้องตามหลักภาษา
3. ต้องมี **major argument** ที่ชัดเจนโดยนำประเด็นที่เด่นที่สุดในงานวิจัยมาเขียนเพียง 1 หรือ 2 ประเด็น ดังนั้นจะต้องปรับชื่อเรื่องและเนื้อหาให้มีความสอดคล้องกับบทความที่เขียนขึ้นใหม่ขณะที่เนื้อหาในบทความต้องมีความสมบูรณ์ในแบบมาตรฐานของงานวิชาการ การนำเสนอเนื้อหา ควรนำเสนอสาระสำคัญของงานวิจัยอย่างตรงไปตรงมา ชัดเจน ถูกต้องและสมบูรณ์จนผู้อ่านสามารถทำวิจัยในลักษณะเดียวกันได้
4. บทความวิจัยไม่ใช่สรุปของงานวิจัย การเขียนจะต้องกะทัดรัด ตรงประเด็น บอกกระบวนการ มีสาระที่ชัดเจน มีระบบอ้างอิงที่ถูกต้อง ให้ข้อมูลตามหลักวิชาที่ถูกต้อง
5. การลำดับเนื้อหาควรเป็นไปตามหลักการวิจัย มีความต่อเนื่องตั้งแต่ต้นไปจนถึงการสรุป และอภิปรายผลการวิจัย แต่ละย่อหน้ามีประโยคสำคัญ และมีความเชื่อมโยงถึงกัน การใช้คำศัพท์ ควรใช้คำศัพท์ที่มีการบัญญัติศัพท์เป็นทางการหรือคำศัพท์ที่ได้รับการรับรองใช้กันแพร่หลาย ถ้าเป็นคำศัพท์ใหม่จากภาษาต่างประเทศควรมีวงเล็บกำกับ หรือมีเชิงอรรถอธิบายความหมาย เมื่อเลือกใช้คำศัพท์ใดควรใช้คำนั้นตลอดบทความวิจัย
6. การเขียนประโยค ควรเป็นประโยคสมบูรณ์ และพยายามใช้ประโยคสั้น หลีกเลี่ยงประโยคซ้อน ควรระมัดระวังเครื่องหมายวรรคตอนให้ถูกต้องทุกประโยค

10. การเผยแพร่ และการเลือกวารสารเพื่อตีพิมพ์ ที่เหมาะสมสำหรับสาขาวิชาด้านบริหารธุรกิจ

วารสารที่ตีพิมพ์บทความวิชาการแบ่งเป็น 2 ประเภทคือตีพิมพ์บทความทางด้านสาขาความรู้ใหญ่ เช่น วารสารทางสังคมศาสตร์ วารสารธรรมศาสตร์ วารสารศิลปการ วารสารร่วมพหุภพ และสาขาความรู้เฉพาะ เช่น วารสารเศรษฐศาสตร์ วารสารกฎหมาย วารสารประวัติศาสตร์ เป็นต้น การส่งบทความเพื่อตีพิมพ์ต้องเลือกวารสารที่มีค่า **impact factor** และถูกนำไปใช้อ้างอิง (**citation**) สูงๆ

บทความวิชาการ หรือ บทความวิจัยที่จะถูกนำไปตีพิมพ์ในวารสารวิชาการจะต้องผ่านกระบวนการ 2 ขั้นตอนคือ

1. บรรณาธิการ(**editor**) หรือกองบรรณาธิการคือ บุคคลที่จะทำหน้าที่พิจารณาเบื้องต้น ซึ่งเป็นการพิจารณาภายนอก โดยดูที่บริบท (**context**) ของบทความ เช่น ความทันสมัย การนำไปใช้ประโยชน์วงกว้าง รูปแบบการเขียน การอ้างอิง

2. **peer reviewer** เป็นผู้เชี่ยวชาญและมีความรู้เฉพาะสาขาที่กองบรรณาธิการ คัดเลือกขึ้นมาทำหน้าที่พิจารณาทั้งหมด ซึ่งจะต้องมีอย่างน้อย 2 คน ในขั้นตอนนี้จะเน้นที่เนื้อหา ความถูกต้องตามหลักวิชาการในสาขา

เมื่อบรรณาธิการของวารสารฉบับนั้นได้รับบทความที่ผู้เขียนส่งไปให้แล้ว และคณะกรรมการซึ่งเชี่ยวชาญในเรื่องที่ผู้เขียนแต่ละคนส่งมาพิจารณา หลังจากพิจารณาแล้วจะแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้เขียนทราบ ซึ่งคำตอบที่อาจจะได้รับจะมี 3 รูปแบบคือ

1. บทความไม่ผ่านการพิจารณาลงในวารสาร ในกรณีที่บทความที่ไม่ผ่านการพิจารณาเลยจะถูกส่งกลับคืนไปให้หรือไม่คืนก็ได้ เหตุผลที่ไม่ผ่านนั้นอาจจะเป็นว่าเนื้อหาไม่เหมาะสมกับผู้อ่านวารสารฉบับนั้น อาจจะเป็นเนื้อหาที่เคยลงในวารสารแล้ว หรือเนื้อหาล้าสมัยไม่น่าสนใจ หรืออาจจะเป็นบทความที่เหมาะสมจะเป็นตำราเรียนมากกว่าเพราะเนื้อหายาวมาก หรืออาจจะเป็นบทความที่ไม่มีใครในกองบรรณาธิการวารสารฉบับนั้นอ่านเข้าใจเลย

2. บทความผ่านการพิจารณาให้ลงในวารสาร แต่ให้ปรับปรุงแก้ไข เนื่องจากบางบทความอาจจะดีมากแต่ยังคงมีส่วนที่ยังไม่เหมาะสม เช่น อาจจะมีจุดบกพร่องเล็กๆ น้อยๆ ที่ผู้เขียนอาจจะมองข้ามไป หรือคุ้นเคยกับปัญหานั้นมากเกินไป แต่กองบรรณาธิการคาดว่าผู้อ่านคงอยากจะทราบ หรืออาจจะมีบางข้อความไม่ชัดเจนพอ ในกรณีที่กองบรรณาธิการอาจจะขอให้ผู้เขียนปรับแก้บางข้อความ หรือให้เพิ่มเติมบางส่วน เพื่อให้แน่ใจว่าบทความของคุณจะเป็นประโยชน์กับผู้อ่านของเขามากยิ่งขึ้น

3. บทความผ่านการพิจารณาให้ลงในวารสาร ถ้าบทความของผ่านการพิจารณา จะแจ้งให้ผู้เขียนทราบ และอาจกำหนดให้ได้ว่าจะนำลงในฉบับไหน หรือเดือนไหน อย่างไรก็ตาม แม้บทความของคุณจะสมบูรณ์พอสมควร กองบรรณาธิการอาจขอสิทธิในการตั้งหรือตัดแปลงชื่อบทความให้น่าอ่านขึ้น หรืออาจจะเพิ่มเติมข้อความสั้นๆ ไปรอยได้ชื่อบทความ หรือแก้ไขสำนวนบางส่วนให้ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา หรือเพื่อให้ชัดเจนยิ่งขึ้น บางทีถ้าบทความยาวมาก เขาอาจจะแบ่งออกเป็นตอนๆ ตามความเหมาะสม

หลังจากที่บทความนั้นได้รับการตีพิมพ์แล้ว กองบรรณาธิการมักจะไม่ส่งต้นฉบับกลับคืนมาให้ เพราะความไม่สะดวกหลายประการ แต่จะส่งวารสารฉบับที่นำลงแล้วนั้นมาให้ผู้เขียนแทน และอาจมีค่าสมนาคุณมาให้ด้วยทางธนาณัติ ซึ่งมูลค่าจะมากหรือน้อยแล้วแต่กิจการของวารสารนั้นๆ

เกณฑ์มาตรฐานของวารสารระดับนานาชาติ

1. บทความในวารสารต้องตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด
2. กองบรรณาธิการวารสารต้องมีผู้ที่มีทรงคุณวุฒิจากภายนอกประเทศไม่น้อยกว่า 25%
3. ต้องมีบทความที่ผู้เขียนมาจากภายนอกประเทศไม่น้อยกว่า 25% ของจำนวนบทความทั้งหมด
4. บทความในวารสารวิชาการ ต้องมีผู้ประเมินจากภายนอกประเทศ
5. ไม่น้อยกว่า 50%

รายชื่อวารสารที่ผ่านเกณฑ์

1. MANUSUYA: Journal of Humanities (ISSN:0859-9920)
2. Mon-Khmer Studies (ISSN:0147-55207)
3. PASAA (ISSN:0125-2488)
4. Prajna Vihara (ISSN:15136442)
5. Sasin Journal of Management (ISSN:0859-22659)
6. The Journal of the Siam Society (ISSN:0857-7099)
7. Journal of Population and Social Studies (ISSN:0857-717X)
8. Thammasat Review (ISSN:0859-5747)
9. Journal of Asian Review (ISSN:0125-3638)

วารสารวิชาการระดับชาติ

มาตรฐานวารสารเบื้องต้น(Basic Journal Standard)

1. วารสารต้องออกตรงเวลาและต่อเนื่อง
2. วารสารต้องตีพิมพ์ไม่น้อยกว่า 2 ฉบับต่อปี และควรมี 16 บทความต่อปี
3. วารสารต้องมีบทวิจารณ์หนังสือ และควรตีพิมพ์บทความปริทรรศน์เป็นครั้งคราว
4. บทความแต่ละบทความต้องมีบทคัดย่อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
5. วารสารต้องมีรูปแบบต้นฉบับสม่ำเสมอ เช่น แสดงชื่อบทความ ชื่อผู้แต่ง ต้นสังกัด และรายการอ้างอิงที่มีรูปแบบเดียวกัน
6. บทความแต่ละบทความต้องมีผู้ประเมินไม่น้อยกว่า 2 ท่าน และควรเป็นผู้ประเมินจากภายนอกหน่วยงานอย่างน้อย 1 ท่าน
7. กำหนดให้มีการประเมินคุณภาพวารสารทุก 2 ปี

กองบรรณาธิการ (Editorial Content) ของวารสารวิชาการในประเทศต้องมีศาสตราจารย์ หรือผู้ทรงคุณวุฒิระดับปริญญาเอกจากภายนอกสถาบันที่จัดพิมพ์วารสารนั้น หรือผู้ทรงคุณวุฒิที่มีผลงานโดดเด่นอย่างต่อเนื่อง เป็นที่ยอมรับในสาขาวิชานั้นๆ และหัวหน้ากองบรรณาธิการหรือกองบรรณาธิการของวารสารมีผลงานวิจัย ตีพิมพ์อย่างต่อเนื่อง และยังมีข้อกำหนดถึงความหลากหลายผู้นิพนธ์และการอ้างอิง(Contribution Diversity and Citations) ได้แก่ บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการต้องมีบทความที่ผู้เขียนมาจากสถาบันอื่นที่มีใช้สถาบันที่จัดทำวารสารนั้นไม่น้อยกว่า 25 % ของจำนวนบทความทั้งหมด และวารสารที่มีค่า Journal Impact Factors ใน 3 ปีที่ผ่านมา

มาตรฐานต่างๆ เหล่านี้คือเกณฑ์มาตรฐานสำหรับกำหนดคุณภาพของวารสารที่เป็นที่ยอมรับ การทราบเกณฑ์มาตรฐานนี้ ทำให้ผู้เขียนบทความวิชาการเพื่อตีพิมพ์จะได้ใช้เป็นแนวทางสำหรับเขียนบทความให้ได้ตามมาตรฐานเพื่อให้ได้รับการตอบรับให้ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่มีชื่อเสียง เป็นที่ยอมรับนั่นเอง สำหรับวารสารภาษาไทยที่เป็นที่ยอมรับว่ามีมาตรฐานในระดับชาติตามเกณฑ์ข้างต้น สามารถตรวจสอบได้จากฐานข้อมูล TCI

11. สาเหตุของการถูกปฏิเสธการตีพิมพ์บทความ

1. ผู้อ่าน ถ้าเป็น **narrow problem** ก็ต้อง **relate to larger problems**
2. **off topic** แตกต่างจากหัวข้อหลัก ไม่เชื่อมต่อกับปัจจุบัน ไม่ตรงกับวารสารและไม่อยู่ในความสนใจบรรณาธิการ วารสารไม่สามารถตีพิมพ์ได้เลย
3. **not scholarly** การไม่เป็นวิชาหรือไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ มีหลายลักษณะได้แก่ เรื่องหรือประเด็นเลอะเทอะ ง่ายเกินไป ไม่ถูกต้อง มีความผิดทั้งหลักการ หลักฐานและการอ้างอิง
4. **too defensive** คือป้องกันตัวเองมากเกินไป บทความวิชาการไม่ใช่รายงานในชั้นเรียนที่ส่งให้ครูตรวจ ที่นักศึกษาจะต้องทำการเพื่อป้องกันตัวเองหลายอย่าง เช่น การใช้การอ้างอิงมากเกินไปและอ้างอิงคนที่มีชื่อเสียงมากเกินไป ใช้ข้อมูลบางอย่างมากเกินไปเพื่อพยายามแสดงว่าได้อ่านมามาก เป็นต้น
5. **not sufficient original** บทความที่ไม่สามารถนำไปสู่การสร้างความรู้ใหม่ **"no new knowledge"** เราจะต้องบอกกับผู้อ่านบทความของเราอะไรคือความใหม่ในงานของเรา ได้แก่ หลักฐาน วิธีการศึกษา การวิเคราะห์ หรือทฤษฎี เน้นให้เห็นอะไรคือความแตกต่างในงานของเรา อะไรคือสิ่งที่นักวิชาการยังไม่รู้
6. **poor structure**, งานประเภทโครงสร้างการเขียนที่ไม่ดี **poor writing, poor organization** เขียนแล้วอ่านไม่รู้เรื่อง ประเภทไม่ชัดเจนว่าจะสื่ออะไร การเขียนที่ดีจะต้องมุ่งประเด็นให้ชัดเจน ตัดสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องออก
7. **not significant** งานวิจัยที่ไม่สร้างความแตกต่างจากความรู้ที่มีอยู่เดิม ข้อค้นพบของงานก็อ่อน (**weak finding**)
8. **theoretically or methodologically flawed** งานวิจัยประเภทมีระเบียบวิธีวิจัยไม่ถูกต้อง เช่น การออกแบบงานวิจัยผิด ข้อแย้งไม่สอดคล้องกับข้อมูล การวิเคราะห์หรือการตีความอ่อน ทฤษฎีที่นำมาใช้ไม่เพียงพอ
9. **too many misspelling and grammatical error** งานประเภทเขียนแบบลวกๆ สุกเอาเผากิน มีความผิดทั้งการสะกดคำ และการใช้ไวยากรณ์ทางภาษา การส่งบทความไปตีพิมพ์ในวารสารจะต้องผ่านการตรวจอย่างดี
10. **No argument** งานวิจัยจำนวนมากถูกปฏิเสธเหตุผลสำคัญเพราะขาดสิ่งนี้หรือไม่ได้เขียนเน้นให้เห็นอย่างชัดเจนไว้ตั้งแต่ต้น การที่ไม่มีสิ่งนี้แสดงว่างานชิ้นนี้ บทความจะถูกพิจารณาเป็นงานประเภท **not original, not significant, disorganized** หลังจากการสร้าง **argument** เราจะต้องเขียนบทความตามที่เราร่างขึ้น ต้องจำไว้ว่า **argument drive article not data drive article, organizing your article around your argument.**

เอกสารอ้างอิง

- โยธิน แสงดี. ใน: เอกสารประกอบการอบรมการเขียนบทความทางวิชาการและบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ วันที่ 24-25 เมษายน 2557 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ กรุงเทพฯ. 2557.
- ชฎาภา ประเสริฐทรง และหทัยชนก บัวเจริญ. 2549. บทความเขียนอย่างไรจึงจะดี.(ออนไลน์). สืบค้นจาก: http://www.academic.hcu.ac.th/forum/board_posts.asp?FID=217. วันที่สืบค้น 15 มิถุนายน 2557.
- ประภาพรรณ อุ๋นอบ. (2554). การเขียนบทความวิจัยและบทความทางวิชาการ เอกสารประกอบการประชุมพัฒนาทักษะในการเขียนบทความวิจัยและบทความวิชาการฯ สำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ 7 จังหวัดอุบลราชธานี วันที่ 22-23 ธันวาคม 2554 ห้องประชุมโรงแรมบ้านไม้งามรีสอร์ต จังหวัดอุบลราชธานี.(ออนไลน์). สืบค้นจาก: <http://td.dpc7.net/sites/default/files/write1.pdf> วันที่สืบค้น 18 มิถุนายน 2557.
- พรณี บัวเล็ก. ม.ป.ท. การเขียนบทความวิชาการเพื่อการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ. (ออนไลน์). สืบค้นจาก: <http://research.krirk.ac.th/pdf/รศ.ดร.พรณี%20บัวเล็ก-การเขียนบทความวิชาการเพื่อการตีพิมพ์.pdf> วันที่สืบค้น 24 มิถุนายน 2557
- นิตติยา ปภาพจน์ และวรลักษณ์ วงศ์โดยหวังศิริเจริญ. (2555). บทความวิชาการ. (ออนไลน์). สืบค้นจาก : http://science.utcc.ac.th/sct/wp-content/uploads/2013/06/ KM_ResearchTechnique.pdf วันที่สืบค้น 3 พฤษภาคม 2557.
- ประภาพรรณ อุ๋นอบ. (2554). การเขียนบทความวิจัยและบทความทางวิชาการ. (ออนไลน์). สืบค้นจาก: <http://td.dpc7.net/sites/default/files/write1.pdf> วันที่สืบค้น 3 พฤษภาคม 2557.